

Elsie Biemans

**Het
verhaal
van oom
Andries**

Het verhaal van oom Andries

Elsie Biemans

Het verhaal van oom Andries

Uitgeverij De Graveinse Abeel

Dit is een verhaal. De personages en situaties zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-143-7
NUR 280

© 2018 Uitgeverij De Graveinse Abeel, Amsterdam
Omslagontwerp/bewerking: De Graveinse Abeel
Omslagfoto: © Depositphotos/Uitgeverij De Graveinse Abeel
Auteur: Elsie Biemans

Dit boek is ook te verkrijgen als groteletterboek.

De grondstof voor het papier van dit boek is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Hoofdstuk 1 - <i>Waarom oom Andries een grotere tuin wilde hebben voor zijn kinderen</i>	6
Hoofdstuk 2 - <i>Waarin meneer Wildeman een speeltuin voor zijn kinderen maakte</i>	10
Hoofdstuk 3 - <i>Hoe de speeltuin bijna niet meer gebruikt werd door de kinderen</i>	13
Hoofdstuk 4 - <i>Hoe Andries merkte dat de burenen gingen verhuizen</i>	16
Hoofdstuk 5 - <i>Hoe Andries onrustig uitkeek naar de nieuwe burenen</i>	21
Hoofdstuk 6 - <i>De kennismaking met de nieuwe burenen en hun kinderen</i>	24
Hoofdstuk 7 - <i>Het verborgen sterretje tussen Carlijn en oom Andries</i>	30
Hoofdstuk 8 - <i>Waarin ze allemaal sneeuwballen gooiden</i>	34
Hoofdstuk 9 - <i>Hoe het kwam dat Carlijn ziek was</i>	37
Hoofdstuk 10 - <i>Gelukkig werd Carlijn weer beter</i>	49

Hoofdstuk 1

Waarom oom Andries een grotere tuin wilde hebben voor zijn kinderen

In een buitenwijk van de stad ging de buitenste straat over in een open veld.

De laatste huizen hadden een extra grote tuin.

Aan de ene kant van de straat woonde de familie Roosendael en aan de andere kant woonde de familie Wildeman.

Meneer Roosendael was weinig thuis, want hij had een drukke baan.

Omdat mevrouw Roosendael veel alleen thuis was, besteedde ze bijna al haar tijd aan de tuin. Het was een waar paradijsje en de prachtigste planten en bloemen groeiden er welig.

In de tuin van de familie Wildeman stonden enige bomen en in de perken groeiden planten die door hun bloemen een vrolijke noot gaven aan het geheel.

Toen er jaren geleden bij de familie Wildeman twee kinderen geboren werden, zei meneer Wildeman tegen zijn vrouw: "Marie, we hebben veel bloemen in de tuin, en dat is erg mooi. Maar nu we kinderen hebben, zal ik in de toekomst zorgen dat er plaats is voor een speeltuintje voor de kinderen. Er moet een gedeelte van de bloemen weg."

Mevrouw Wildeman, die dol was op haar bloemen, zei tegen haar man: "Andries, ik houd veel van mijn kinderen, maar ook van mijn bloemen. Die wil ik niet kwijt. Als je nu een stukje van het veld, waar onze tuin aan grenst, van de gemeente koopt, dan hebben wij een grotere tuin en dan kun je daar een speeltuin voor onze kinderen van maken en ik behoud mijn bloemen. Meneer Roosendael heeft ook een stuk grond gekocht van de gemeente zodat zijn vrouw een grotere tuin kreeg, dus de gemeente kan geen 'nee' tegen je zeggen."

Andries, vond dit een goed plan. "Marie,

morgen zal ik naar de gemeente gaan en als ik toestemming krijg, ga ik meteen aan de slag, want voor je het weet zijn onze kinderen al zo ver dat ze kunnen lopen en dus ook in de speeltuin kunnen spelen.”

Marie gaf haar man een klinkende zoen om hem te bedanken dat hij ermee instemde dat haar bloemen gespaard werden.

